

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Перник, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ КР. ВЕЛИЧКОВ
Членове: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА
ЗАРКОВА

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разглежда докладваното от ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ Въззивно гражданско дело № 20221700500266 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

С решение № 139 от 14.02.2022 г. по гр. д. № 05284 / 2021 г., по описа на Пернишкия районен съд е признато за установено, на осн.чл.422 от ГПК, вр.чл.266, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, че ответникът ОБЩИНА ПЕРНИК, БУЛСТАТ 000386751, с адрес *** дължи на ищеца „Кадсистемс“ ООД, ЕИК 130567954, със седалище и адрес на управление: *** сумата от 1260,00 лева с ДДС (фактура № ***г. на стойност 900,00 лева, с ДДС и фактура № ***г. на стойност 360,00 лева, с ДДС) за завършване на геодезически измервания и изработване на ПУП-ПЗ и Парцеларен план за обект: Довеждащ водопровод за питейна вода, с. Р. и Трасиране на улици с осови точки 15-28 /общинска собственост/, кв. * и * по регулационния план на ***, ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда (12.08.2018 г.) до окончателното изплащане на вземането и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на 72,90 лева законна лихва върху сумата по фактура № ***г. за периода от 15.08.2019г. до 12.08.2021 г. и 274,25 лева

законна лихва върху сумата по фактура № ***г. за периода от 12.08.2018 г. до 12.08.2021 г., КАТО СА ОТХВЪРЛЕНИ предявените от „Кадсистемс“ ООД срещу Община Перник

искове с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД за разликата над 1260,00 лева до пълния предявен размер от 5940,00 лева по проформа фактури с № **, ** и ** от дати *** г. и *** г. за измерването в ***, трасиране на северната граница на централен гробищен парк и измерването на резервоар „Т.“ както и тези по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 374,15 лева до пълния предявен размер от 3824,75 лева (за разликата до 3936,47 лева производството е било прекратено), като неоснователни (погасени по давност).

Недоволен от решението е останал въззивника „Кадсистемс“ ООД. С жалбата първоинстанционното решение се оспорва в частта, с която са отхвърлени предявените от въззивника искове срещу Община Перник, с правно основание чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, за разликата над 1 260 лева до пълния предявен размер от 5 940 лева, като неоснователни и погасени по давност. Решението е оспорено и в частта, с която дружеството е осъдено да заплати на Община Перник сторени разноси в размер на 16.27 лева. Жалбоподателя излагат доводи, че в обжалваната му част постановеното по делото решение е неправилно и незаконосъобразно, с оглед на което следва да бъде отменено, а предявените искове да бъдат уважени до пълния им размер. В подкрепа на искането се излагат редица аргументи. На първо място е отбелязано, че първостепенния съд не уважава част от доводите на дружеството за прекъсване на давността, а друга част от изложените доводи изобщо не се коментира в решението. Твърди, че общината е признала наличието на задължения към „КАДСИСТЕМС“ ООД, като в началото на 2020г. е поискала справка на задълженията си към дружеството и след извършена такава са постъпили преводи от Община Перник по сметка на дружеството. Сочи, че именно тези действия от страна на Община Перник обуславят прекъсването на давността, което от своя страна води до неправилност на постановеното първоинстанционно решение в обжалваните му части. Навежда, че съдът неправилно е аргументирал решението си, като е приел, че счетоводните записвания не съставляват признаване на вземането и не водят до прекъсване на давността, до колкото същите не са достигнали до кредитора. В подкрепа на своите твърдения въззивникът сочи съдебна практика, като цитира Решение № 49/04.04.2017г. по г.д. № 50236/2016г. на ВКС, 4 ГО, постановено

по реда на чл. 290 от ГПК. Жалбоподателя намира, че по делото са събрани достатъчно доказателства, обосноваващи прекъсването на давността, с оглед на което моли въззивната жалба да бъде уважена, като бъде отменено постановеното от Районен съд Перник решение в обжалваните му части, като неправилно и незаконосъобразно. Моли присъждане на сторените разноски пред двете инстанции, включително и в заповедното производство.

Въйзвиваемата страна община Перник е подала писмен отговор. С него оспорва жалбата като неоснователна и моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Моли да се присъдят направените разноски в размер на 20,00 лева – платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

За да постанови решението си, **Пернишкият районен съд** е приел следното:

Като е преценил приложеното ч. гр. дело № 04395/2021 г. на РС – Перник, съдът е приел, че е водено заповедно производство по реда на чл. 410 ГПК за сумите, предмет на настоящото производство, поради което е направил извод, че предявеният установителен иск е допустим.

Съдът е приел, че искът е частично основателен, тъй като ищецът е провел успешно доказване, че между него и ответника е съществувало валидно облигационно правоотношение по договор за изработка, по силата на което ищецът е извършил съобразно поръчката в срок, без отклонение и без недостатъци процесните дейности, поради което и на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД е осъдил ответника да заплати на ищеца сумата от 1260,00 лева с ДДС (фактура № ***г. на стойност 900,00 лева, с ДДС и фактура № ***г. на стойност 360,00 лева, с ДДС) за завършване на геодезически измервания и изработване на ПУП-ПЗ и Парцеларен план за обект: Довеждащ водопровод за питейна вода, с. Р. и Трасиране на улици с осови точки 15-28 /общинска собственост/, кв. * и * по регулационния план на ***, ведно със законна лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда (12.08.2018 г.) до окончателното изплащане на вземането и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на 72,90 лева законна лихва върху сумата по фактура № ***г. за периода от 15.08.2019г. до 12.08.2021 г. и 274,25 лева законна лихва върху сумата по фактура № ***г. за периода от 12.08.2018 г. до 12.08.2021 г., като е отхвърлил предявените иски с правно основание чл.

266, ал. 1 ЗЗД за разликата над 1260,00 лева до пълния предявен размер от 5940,00 лева по проформа фактури с № **, ** и ** от дати *** г. и *** г. за измерването в ***, трасиране на северната граница на централен гробищен парк и измерването на резервоар „Т.“ както и тези по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 374,15 лева до пълния предявен размер от 3824,75 лева (за разликата до 3936,47 лева производството е било прекратено) като неоснователни - погасени по давност.

След като взе предвид направените с жалбата възражения и по реда на чл. 269 от ГПК, Пернишкият окръжен съд, приема за установено следното :

Въззивната жалба се явява редовна и процесуално допустима – подадена е от активно легитимирана страна, имаща правен интерес от обжалването, в преклузивния срок за обжалване и подлежи на разглеждане по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение, по реда на чл. 269 ГПК, Пернишкият окръжен съд намира, че обжалваното решение се явява валидно. Същото е постановено от съдия от Пернишкия районен съд, в рамките на неговата компетентност и в предвидената от закона форма.

Съдът намира, че обжалваното решение се явява допустимо. Налице е правен спор между процесуално правоспособни и дееспособни правни субекти. Налице са положителните процесуални предпоставки за упражняване правото на иск и не са налице отрицателните процесуални предпоставки, водещи до неговото погасяване. Съдът се е произнесъл именно по предявените главен, акцесорен и обратен иск. В заповедното производство по ч. гр. дело № 6025/2020 г., по описа на Пернишкия районен съд, предмет на същото са били исковите суми и за исковите периоди. Заповедта за изпълнение е била връчена на длъжника редовно, като същият е възразил в срок срещу нея, а ищцовото дружество в срок е подало исковата молба.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите за незаконосъобразност на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата.

Видно от приложеното ч. гр. дело № 04395/2021 г. по описа на ПРС, е водено заповедно производство по реда на чл. 410 ГПК за сумите, които са

предмет на настоящото производство, връчването на длъжника е извършено редовно, на заявителя е било изпратено съобщение за това обстоятелство и в срок той е предявил установителния си иск, който се явява допустим.

В случая от представените и събрани по делото доказателства и от извършената ССЧЕ, която съдът кредитира като компетентна, всеотпадна и пълна, по несъмнен и категоричен начин се установяват размера и периодите на претендираните и дължимите суми за главница и лихва по отношение на ответника по описаните фактури така, както са изчислени от вещото лице и присъдени от първостепенния съд, тъй като настоящият съдебен състав намира, че ПРС правилно и законосъобразно е съобразил и приложил разпоредбите на чл. 110 и чл. 116, б. „а“ от ЗЗД, като е приел, че извършеното частично плащане и воденето на вътрешно счетоводство от ответника не представляват признание на цялото задължение, нито спират/прекъсват давността. Безспорно възприето в правната доктрина и съдебна практика е обстоятелството, че за да е валидно такова признание, следва да е извършено в надлежна форма и да съдържа ясно и недвусмислено изявление в тази насока, каквото в настоящия казус липсва.

Ето защо искът с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД се погасява с изтичане на общата петгодишна давност, а според чл. 114, ал. 1 ЗЗД тя започва да тече от момента на изискуемостта на вземането и се прекъсва с предявяване на иск или възражение. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, поради което вземането за главница, породено петгодишен срок преди дата на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение се счита за погасено по давност, като в случая е релевирано със своевременно направено възражение от страна на ответника.

Поради гореизложеното съдът приема, че след като процесното заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е било депозирано на 12.08.2021 г., погасени по давност са единствено задълженията, възникнали преди 12.08.2016 г., както правилно е приел ПРС.

Поради частичната основателност на главния иск, такъв се явява и акцесорния - за присъждане на законна лихва върху сумата по фактура № ***г., защото това вземане се погасява с изтичане на кратката, тригодишна давност (арг.от чл. 111, б. „в“ от ЗЗД), за периода от 12.08.2018 г. до 12.08.2021 г., в размер на 274,25 лева, като се отхвърли до пълния предявен

размер, като погасен по давност.

Правилно районният съд, вземайки предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК е осъдил ответника да заплати сторените от ищеца разноски - платена държавна такса в исково и заповедно производство, адвокатско възнаграждение и възнаграждение за вещото лице по допуснатата ССчЕ, съразмерно с частта, с която искове са били уважени - 293,73 лева.

На основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК и съразмерно с отхвърлената част от искове, съдът е определил разноските, които следва да се присъдят в полза на ответника в размер на 16,27 лева, от първоначално дължими 100,00 лева.

Ето защо оплакванията във въззивната жалба се явяват неоснователни.

Въз основа на гореизложеното, Пернишкият окръжен съд намира, че въззивната жалба се явява изцяло неоснователна. Решението, чиито мотиви изцяло се възприемат от въззивния съд по реда на чл. 272 от ГПК, следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Ответникът е сторил разноски пред Пернишкия окръжен съд в размер на 200,00 (двеста) лева – юрисконсултско възнаграждение, която сума с оглед изхода по делото, въззивният жалбоподател следва да бъде осъден да му я заплати.

На основание чл. 280, ал.3, т.1, предл. 1-во от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Воден от гореизложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

Потвърждава решение № 139 от 14.02.2022 г. по гр. д. № 05284 / 2021 г., по описа на Пернишкия районен съд.

Осъжда „Кадсистемс“ ООД да заплати на ОБЩИНА ПЕРНИК сумата от 200,00 (двеста) лева – разноски пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____